

Калі б сабраліся разам самыя старажытныя акцёры беларускай сцэны, мабыць, яны назвалі б Уладзіміра Іосіфавіча Уладзімірскага патрыярхам нашай тэатра, нават «Нестарам».

Калі б сабраліся разам акцёры маладошага пакалення, яны, мабыць, назвалі б адным з самых дзіяльных свайх калегаў Уладзіміра Рагаўцова. Усё больш уплывана ўважліва ён у рэпертуар тэатра імя Янкі Купалы.

Для У. І. Уладзімірскага «университатамі» была грамадзянская вайна, чырвонаяармейская самадзейнасць, у гуртках якой ён выступаў на кароткіх прывалах паміж бітвамі, потым служба ў сілавых гарнізонах тэатра ў Бабруйску.

Сярэдняя школа і тэатральна-мастацкі інстытут у Мінску — вось, бадай, і ўсё «багаці» Уладзіміра Рагаўцова. Мабыць, ён падобнаму зайдзосці рамантаўчынні біяграфіі Уладзімірскага.

А. Ільіноў, «На пра „дзіць» (лінаграфюра).

УДЗЯЧНАСЦЬ ЯРАСЛАЎЦАЎ

У нас, у Яраслаўці, адбылася значнальная падзея: перад слухачамі горада на Волзе, вядомага сваімі музычнымі трыдцатымі, выступіла Дзяржаўная акадэмічная харэява капэла БССР.

Разам з аркестрам Яраслаўскай філармоніі капэла выканала «Рэквіем» Моцарта, дырыжыраваў Павел Ядх.

Я гутарыў з адным з слухачоў — інжынерам Яраслаўскага маторнага заводу К. Івановічам.

Акрамя Яраслаўці, Дзяржаўная акадэмічная харэява капэла БССР выступала ў Іваневе, Уладзіміры, Кіеве, Черапавці, Сыміуры, Індыяна, Ліпне, Архангельску, Мурманску, Ленінградзе.

Гэта расказ аб гістарычным мінулым горадаў, яны развіваліся, гаспадарылі, навука і культура вобласці пры Савецкай уладзе.

Гата расказ аб гістарычным мінулым горадаў, яны развіваліся, гаспадарылі, навука і культура вобласці пры Савецкай уладзе.

Добрая слава ідзе пра хор настаўнікаў Радунскай сярэдняй школы і школы-інтэрната.

Васемнаццаць гадоў працуюць кінамеханікам Федар Федароў, дэманстрацыйны кінаапаратныя ў Зябальніцы Хошчэнскага раёна.

Васемнаццаць гадоў працуюць кінамеханікам Федар Федароў, дэманстрацыйны кінаапаратныя ў Зябальніцы Хошчэнскага раёна.

ПЕРШЫ ТЭНАР БЕЛАРУСКАЙ ОПЕРЫ

Ісідар Белюцін... Гэта імя вядома кожнаму, хто любіць беларускае вэкальнае мастацтва.

СКАРЬ ВЁСКИ ПАВАРЧЫЦЫ

Кніга гэтага незвычайнага называецца яна «Летапіс сядла Паварчыцы».

Гэта — пачатак летапісу. А вось апошняя старонка — сённяшні дзень Паварчыцы.

Паміж першай і апошняй старонкамі — шлях у пяцьдзесят гадоў.

Вось адзін адымак тых гадоў. Філімон Іванавіч Максімовіч — першы старшыня жалася імя Будзінага.

А вось Пракопавічы. Лізавета Фэдаруна — першая настаўніца былых батракоў і Сцяпаніч Марыяна — паварыца Паша Ангеліна.

Невядомых герояў яшчэ многа, — гаворыць Праксоўя Фэдаруна Максімовіч.

Скарб вёскі Паварчыцы. Багаты ён. Шмат тут сапраўдных герояў.

Урачыстыя рады людзей вакол Ігурана, кветкі ля яго падножжя танюць варты, суровыя твары — такім я ўбачыла гэты дзень на адной з фатаграфій Ісідара Белюціна.

Хвалюючы падзеі ў жыцці Паварчыцы былі, напрыклад, салігорскі раён.

ФІЛАРМАНІЧНЫЯ НАВІНЫ

«Зорна паэта» — так называецца новая літаратурна-музычная праграма на тэсты М. Багдановіча.

Такім жа кампазіцыйным выхаваннем гэтай ролі ў Мінску тэатры, дзе ў некаторых ступенях згубіўся Швандзінскі рэвалюцыйнер.

У Беларускую дзяржаўную філармонію створаны новы творчы напярэнт — Камерны аркестр.

У Беларускую філармонію, якой кіруе Э. Міціль, з новай канцэртнай праграмай «Слухай, раўнесьні!» выехала ў гаспадарства паездку па гарадах Савецкага Саюза.

Злаецца, зусім нядаўна Леанід Чахоўскі быў сярод тых, хто «падаваў надзею».

Успамінаюцца першыя гады работы Леаніда ў тэатры оперы і балета.

Мне зразумела наданне Леаніда не абмяжоўвацца рамкамі аднаго амплуа.

Мне зразумела наданне Леаніда не абмяжоўвацца рамкамі аднаго амплуа.

ПА СТУПЕНЯХ МАЙСТЭРСТВА

Больш складанымі аказаліся наступныя работы. Маладому выканаўцу трэба было глыбока пранікнуць ва ўнутраны свет сваіх герояў.

Мне зразумела наданне Леаніда не абмяжоўвацца рамкамі аднаго амплуа.

Мне зразумела наданне Леаніда не абмяжоўвацца рамкамі аднаго амплуа.

Мне зразумела наданне Леаніда не абмяжоўвацца рамкамі аднаго амплуа.

Мне зразумела наданне Леаніда не абмяжоўвацца рамкамі аднаго амплуа.

Мне зразумела наданне Леаніда не абмяжоўвацца рамкамі аднаго амплуа.

МІНСКАМУ МАСТАЦКАМУ ДВАЦЦАЦЬ ГАДОУ

Мастацкая грамадзянская рэспубліка адзначала дваццацігоддзе Мінскага мастацкага вучылішча.

Адкрытае ў 1947 годзе, вышлішча мела срод студэнтаў першай наборы былых партызан, лаяна-воінаў Савецкай Арміі.

Першыя педагогі вучылішча былі вядомыя мастакі рэспублікі.

Многія з выпускнікоў вучылішча пазней сіянілі мастацкі інстытут у сваёй творчасці.

Многія з выпускнікоў вучылішча пазней сіянілі мастацкі інстытут у сваёй творчасці.

Многія з выпускнікоў вучылішча пазней сіянілі мастацкі інстытут у сваёй творчасці.

ВЯЛІКА СОНЯНЫ ЭПІЗОД

Вялікія соняныя эпізоды, потым варыяцыі, па-дэ-дзі, і нарэшце, цэнтральныя партыі — такі шлях творчага росту ўзяўся мне найбольш правільным.

У гэтых адносінах вельмі характэрная творчая біяграфія Марыны Пятровай.

Марына многа і часта займалася танцаваць Лізу ў «Марнай перасцярозе».

Марына многа і часта займалася танцаваць Лізу ў «Марнай перасцярозе».

Марына многа і часта займалася танцаваць Лізу ў «Марнай перасцярозе».

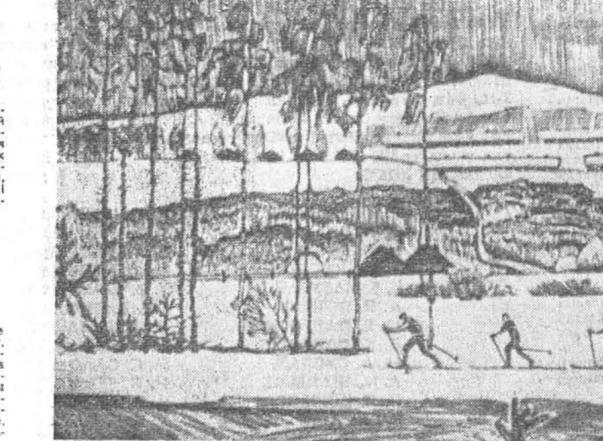
Марына многа і часта займалася танцаваць Лізу ў «Марнай перасцярозе».

Арт. П. Вароб'ёў (Швандзін) і арт. Ф. Івановіч (салдат Пікалаў).

Алег САННІКАЎ.

З ЮБІЛЕЙНАЙ МАСТАЦКАЙ

А. ІЛЬІНОЎ, «На пра „дзіць» (лінаграфюра).

НЕЧАКАНА СМЕРЦЬ

Нечакана смерць у 1961 годзе абарвала шлях выдатнага мастака. Слэта, яму споўнілася б шасцідзесяць...

З успамінамі пра сабра і калегу на вечары выступілі Друкер, М. Дзяніс, С. Таўкачоў, Бірчэла.

Разрадруктар данёс да ўдзельнікаў вечара жывы голас спевана-песні і арый ў яго выкананні былі ў свой час запісаны на плёнкі.

Дом мастацтва наладзіў фотавыстаўку, прысвечаную памці выдатнага беларускага спевака.

А. КОРБУТ.

ВАЛЕРЫЙ МІРОНАЎ

Валерый Міронаў, народны артыст БССР.

Літоўская філармонія праводзіць цыкл сімфанічных канцэртаў «Музыка — юніям».

Трэба спадзявацца, што і надалей вышлішча-аб'ява будзе добрай музай мастацкіх кадраў.

Ф. ВАЛАДЗЬКО.

Ю. КАЦЭНБЕРГ, супрацоўнік газеты «Шчасце».

ЛІТОЎСКАЯ ФІЛАРМОНІЯ

Літоўская філармонія праводзіць цыкл сімфанічных канцэртаў «Музыка — юніям».

Трэба спадзявацца, што і надалей вышлішча-аб'ява будзе добрай музай мастацкіх кадраў.

Ф. ВАЛАДЗЬКО.

Ю. КАЦЭНБЕРГ, супрацоўнік газеты «Шчасце».

Вільнюс.

З БЕРАГОЎ ЯДРАНА

Гэты здымак быў зроблены на канцэрце югаслаўскай музыкі, дзе госці сустрэліся з беларускімі музыкантамі: Злева направа — В. Натэву, Дана Шерла, С. Карэс, Фрэд Дошак, Д. Смольскі, Г. Вагнер, Фота А. Калдыгі.

Нацыянальнаму святу югаслаўскага народа — Дню распушліні быў прысвечаны сімфанічны канцэрт з твораў сучасных кампазітараў гэтай краіны, які адбыўся ў Мінску.

Канцэртна для фартэпіяна, струннага і сымфанічнага аркестра і Удэрнік Бруна Біліскага, якое адкрыла праграму, — яры твор, поўны аптымізму і радаснага свядомства, напісаны ў традыцыйных трох частках, ён адначасова сведчыць аб смелых пошуках, уласцівых творчасці сучасных югаслаўскіх кампазітараў.

Ляць больш смелай па музычнай мове і ў значнай меры спрычнай аналізу сімфанічнага п'еса для сапрана і фартэпіяна і струннага аркестра «Паралелі» Прымуша Рамаша — кампазітар, які ў сваёй творчасці вядзе пошуку ў галіне музычнага «мадэрнізму».

Салістам у абодвух творах выступіў піяніст з Заграба Фрэд Дошак. Ён бліскава выканаў сольную партыю ў Канцэрта Біліскага і выдатна справіўся з цяжкасцямі фартэпіяна партыі «Пара-

лелю», насычанай незвычайнымі прыёмамі ігры.

Найбольш цэльнае і прыемнае ўражанне пакінуў два творы Дана Шерла, якія сіламі праграму 2-га аддзялення. — Канцэрт для аркестра і Другая сімфонія «Монаматына».

Гэта сімфонія (за не створаным кампазітар атрымаў Дзяржаўную прэмію Югаславіі) — адзін з пераможцаў доназаў таго, што і ўльтрасучасныя сродкі выразацтва і прыватнасі 12-гучныя тэматычныя комплексы, могуць быць выкарыстаны п'есна. Прымавілаў у сімфоніі апора на традыцыйную народную музыку; кампазітар звярнуўся да характэрных рытмаў і інтанацый македонскіх танцаў, баснійскіх народных песень-плаччу.

Уся праграма была добра падрыхтавана і выканана Дзяржаўным сімфанічным аркестрам БССР пад кіраваннем заслужанага артыста БССР В. Катаева. На канцэрце прысутнічаў кампазітар Д. Шерла. Публіка цэлага вітала яго.

Наш госць сустрэўся ў Саюзе кампазітараў БССР з беларускімі кампазітарамі і музыкантамі. Ён расказаў пра творчасць югаслаўскіх кампазітараў, паслухаў у запісе на плёнку творы беларускай музыкі.

Л. АУЗРБАХ.

ЗА АПОШНІ ЧАС вельмі моцна стала ў нас «старыя» перастання казкі ў ападкаванні, ападкаванні ў раман, рапартажу ў нарыс, нарыс у аповесць і г. д. Вызначыўся нават паўны «табель о раягах», дзе «генеральскую» пасадку займае раман, а службу радавога нясе нарыс. Што праўда, то праўда: гісторыя беларускай літаратуры не ведае вынаду, каб нарыс хоць бы на час стаў вядучым літаратурным жанрам, як гэта адбылося, скажам, у рускай літаратуры сярэдзіны 50-х гадоў. Больш таго, акрамя В. Палтаран, у нас няма ніводнага калектыўнага нарысця, які б не «свабодна» свайму жанру І. Дуброўскі, беларускі Аветкін, які яго называў «аповесць», у апошні час пераключыўся на аповесць. Тое ж самае можна сказаць і пра некаторых іншых нашых нарысцяў...

вызначаецца не толькі і не столькі яго дакументальнай асновай, колькі глыбінёй чалавечка-накіраваных ітарэсаў аўтара, яго праглы панання.

І ў апошнім, што В. Палтаран не магла не напісаць свае нарысы «Ключы ад Сезама», «На зямлі Палескай», бо гэта яе асабіста ўнутраная тэма, яе мастацкая адкрыццё. Перада мною, як на экране, праходзяць розныя імгненні звычайных людзей, дэталі і дэталі палескага вёскі Кожан-Гарадок, Ловіш сабе на думцы, што страчай Іх і раней — у жыцці, але тады яны, шыра какучы, бачыліся не такімі цікавымі. А вось

мыкаюцца замкі. Цыцыя... Так, не адрозніваць і не кожнаму адрозніваць багачы «Сезама». Наб яны адначасна і траба, адначасна, быць сапраўдным нарысця і ўсім уласцівым для яго асабістымі, звычайнымі, са спецыфічнай жанра і асобаю мастака.

«Для мяне, — піша вядомы сявецкі нарысця А. Агранюк, — гэта п'еса, у сучасным нарысе — думка. Быў час, калі трыбасць ішла да сваіх гераюў п' гатовае. Яны самі ўсе вэдэл, для Іх патрабавалася ўсяго толькі паўдварэжжэ. Не спадчы, каб яны Іггалі: заўсёды можна так пабудавать гутар-

сваіх нарысах дае сам прадэс чалавечкага мыслення. Таму яны зацікаўлены, каб побач набачыны прысутнічаў чытачу, каб можна было за ім весті мужлікі дэталі, напружана думай, Ісці не па захаваным кругу вытантатнага аўтара, а ў нязвядзенне...

Пра гераюў В. Палтаран можна гаварыць як пра чалавечка характары, далёкі ад Ідэалізацыі і спрычанацы, выхаленны з жыццёвай плыні. Яны часткі гэтай плыні. Дзядзька Міша Якубовіч, цётка Насця, Куліна, Параска, Міхаліна, калгаснікі і калгасніцы — вось тыя людзі, з ім В. Палтаран не

так, то напе, дзержыце... А я паглядну... Ды глядзіце, не ўпусціце... Не хацу сказаць, што В. Палтаран даў нам нейкі адны ўчырашны рэзультат стварэння высокамастацкага нарыса. Але гэта прычыны, якія характарыстываюць яе творчыя адносіны да рэалітэты, заслужываюць пільнай увагі. І ў п'сьменніцкай Інтэр'ютацы нарыс робіцца менавіта нарысам — праблемным і актуальным. Не апаважымся, не апавесцю, а нарысам, які перш за ўсё павінен сама жыццё, не спрабуючы ні Ідэалізаваць яго, ні «залішыце» тылізаваць. П'сьменніца ўважліва ўгледзецца ў твор зямлі, удумваецца ў жыццё, «абжывае» факты.

М. Горкі казаў, што нарыс знаходзіцца дзесьні паміж апавяданнем і даследаваннем. А раз так, то п'сьменнік-нарысця абавязкова павінен разабрацца, скажам, у аноміцы, сабекошы, тонкасціх гаспадарства разліку, калі яго кал мастака і дэталі; напрыклад, сельскага гаспадарства. Гэта само сабою зразумела. Але перш за ўсё ён — грамадзянін, які хоча сказаць менавіта сваё слова пра жыццё, якое не скажа за яго ніхто.

У нарысах В. Палтаран праблемы аномічнага, гаспадарства і іншыя выступаюць перш за ўсё як праблемы чалавечыя. На першым месцы стаіць чалавек. Праўдыва, мне думалася, вызначае праблематыку нарыса «Ключы ад Сезама» Р. Шыраба: гэта нарыс «пра давер да чалавек». В. Палтаран ставіць гэтую праблему шырока, з улікам Ітарэсаў усіх баюў — І дзяржавы, І калгаса, І калгаснікаў. Асоба аўтара заяўляе тут аб сабе і публіцыстычнасцю, І эмацыянальнасцю, І добрай тэндэнцыянасцю, драматызмам І вострай канфліктнасцю, уздымамі з самага жыцця.

У нарысах В. Палтаран праблемы аномічнага, гаспадарства і іншыя выступаюць перш за ўсё як праблемы чалавечыя. На першым месцы стаіць чалавек. Праўдыва, мне думалася, вызначае праблематыку нарыса «Ключы ад Сезама» Р. Шыраба: гэта нарыс «пра давер да чалавек». В. Палтаран ставіць гэтую праблему шырока, з улікам Ітарэсаў усіх баюў — І дзяржавы, І калгаса, І калгаснікаў. Асоба аўтара заяўляе тут аб сабе і публіцыстычнасцю, І эмацыянальнасцю, І добрай тэндэнцыянасцю, драматызмам І вострай канфліктнасцю, уздымамі з самага жыцця.

У нарысах В. Палтаран праблемы аномічнага, гаспадарства і іншыя выступаюць перш за ўсё як праблемы чалавечыя. На першым месцы стаіць чалавек. Праўдыва, мне думалася, вызначае праблематыку нарыса «Ключы ад Сезама» Р. Шыраба: гэта нарыс «пра давер да чалавек». В. Палтаран ставіць гэтую праблему шырока, з улікам Ітарэсаў усіх баюў — І дзяржавы, І калгаса, І калгаснікаў. Асоба аўтара заяўляе тут аб сабе і публіцыстычнасцю, І эмацыянальнасцю, І добрай тэндэнцыянасцю, драматызмам І вострай канфліктнасцю, уздымамі з самага жыцця.

Ул. ГІЛАМЕДАУ.

ДОБРАЙ ДАРОГІ ТАБЕ, НАРЫС

В. Палтаран убачыла Іх пасвойму І расказала пра гэта цікава, з любоўю І страцю.

У адным І тым жа дакументальным матэрыяле адзін п'сьменнік можа ўбачыць праблему, другі ж не ўбачыць нічога. Мастацкая праблема заўсёды асабістая, Індывідуальная. Сяць п'сьменнік — аўтары неабходна раману І адначасова, наспрады нашых нарысцяў, гэта І маральная паліцыя, якая не першых Ініх кампрамісаў з сумленнем. Можна, І таму радзі нарысцяў неуматлікія.

В. Палтаран цікава піша пра момант сустрэчы п'сьменніка-нарысця са сваім «матэрыялам».

«Перад вачамі — новы, незнаёмы свет, які новы маляр, які траба абжываць. Ён пакуе для цябе за сяно замкамі. Стаіць перад яго зачыненым дзяржам І, точыў у душы няўпэўненасць І надзею, які той каляны падарожнік, толькі пакарыцца прасіць.

«Сезам, адчыні!» Не братаюць засаўкі, не ад-

ка, каб пачуць ад чалавек тое, што тае траба. А што не траба, прапусціць міма вушы. Да людзей Ішлі па факт, па фарбу, па трапнае слоўца, але амаль ніколі — па думку. Паўтарыць апісанне рэдага хто адважваўся — гэта плагіят. Паўтарыць Ідэюў таксама звычайна не ўчыкавалі. А вось думку паўтарыць у соты, у тысячы раз — гэта чамусці не лічылі ганебным.

Нарыс не рэгламентуе даследчыя магчымасці п'сьменніка. Неадварот, ён стымулюе Іх. Прыгледзіцеся да нарысцяў В. Палтаран. Яна настолькі спадобная ў адборы матэрыялу, І яго намацацыйным размяшчэнні, што на першы погляд усё здаецца аўсім выпадковым, так сказаць, «дарожным». Аўтобус, што прывёз п'сьменніку ў палескую вёску, вуліца, звычайна высокія людзі, калгасная кантора... Вышам бы аўтар зусім не Іплагіацыя аб афэктнай пачатку матэрыялу, незвычайны сьнегах, аб адборы найбольш важкага. Але гэта толькі на першы погляд. В. Палтаран у

проста сустракалася І гутарыла, а да наго яна хадзіла па думкі. Паслухайце, як маркуе адзін з Іх:

«Его ж што ў нас было з тым кукурузай, — памацаўшы, заўважыў малды чарныя мушкетэры з чыміны вачамі. — Часелі мы летась кукурузу. У адным месцы яна ўзышла І расла нішто сабе, а ў другім я выткнулася, так І села мажам — жоўтая, чыстая. Паглядзеў на ёе: поле старыня І кажа: «Чаго дарэмна будзе пуставаць зямля? Пакуе не позна, давайце перааром І картоплі пасадзім. Яны тут вырастучуць... Бярэцеся, мужычкі, толькі глядзіце: наскочыць хто з раёна...» Ну, мы І ўзяліся. І ўжо барозны ганяць канчэям, аб бачым: легкава машына п'ылчы на дарогу, да нас Іржуча. Пад'ехаў, стаў. Гладзіце — наша, з раёна. І начальства — наша, з раёна, а яе вылазіць... Ну, тут І пачалосі! «Хто дазволіў? Як вы пасмелі? Ды за яго вэдэце, што нам траба зрабіць!...» Старыня наш аж абжываў!... Дастае з кішэні п'ячэтку І кажа: «Калі

Права доўгі леты І зымі. І я працу: ні цыпер, ні пасля Ідэе не саромся — думай!

Тут перад намі ўжо акрэслена паліцыя паста, яго, калі можна так сказаць, педагогічнае крэда: людзі, вучыцеся мысліць самастойна!

Чалавечнасцю, адчуваннем непарушнасці сядзачкага брацтва авезны верш «Не дэва, калі ў чэрвені Ідзіна». Думка яго эвдэцыя да таго, што ў звычайных умовах мы не заўсёды ўмеам паціць тое светлае І дарогае, што нам дорыць жыццё. На бераг суролага мора, дзе «за доўгі час І думачы мы аджывілі, што людзі ёсць Іраніны, чым мы» прыніла жанчына на сустрэчу з каханым І з хой «менш бынае І прыскаў І фантазія, чым тых вачей, дзе немый крык застыў». — кожны спадчына, што Ікраў яму суджана гэта нечэная сустрэча. І паглядзіце, з якой тактоўнасцю, І ярганічна зьявінаецца звычайная І ўсё-тані незьявіная сцяна:

Калі ж на прэ ён выбег чартам, Адчулі мы: дыханна нестэ... А хвалі выгналіся за бортам, Нобата руці гуштыя яе.

Радасць за шчасце другога, пачуццё сямі адзінай — бадай найбольш характэрны рыса пазыі Уладзіміра Паўлава. Ён І сам прызначае І гэтым:

Ежаў мой сусед па шчасце. А мне несела было.

Ці не з гэтай прычыны ён Імкнеца паазываваць з'явы І рэчы прастыя І будзёныя? Калі мы возьмем вершы «Папыль», «Сталін», «Крычаць», можна заўважыць, што аўтары не толькі ўдалосі перадаць адметнасць аблічча названых гераюў, але ў іхным канкрэтным выразу адметнасць свайго хвалення. Яе тут не папашаваць, што часам мы пішам пра наву пудожную зямлю такія безабліччыя вершы, якія нагадваюць напільні. А колькі ў нас прыгожых гераюў І проста слаўных месцяў Іячэ чакаюць сваіх п'снероў!

Ці ёсць недахопы ў вершах Уладзіміра Паўлава? Ёсць, І нярэдка, давол Істотныя.

Часта пад напільнам пачуццём Ул. Паўлаў бывае недастаткова дакладнасць. Скажам, у добрых вершах можна сустрэць радкі:

Калі ўстане ўсёго па адным Ад агітвушых армія І рот.

Калі ўстане ўсёго па адным Ад агітвушых армія І рот.

Калі ўстане ўсёго па адным Ад агітвушых армія І рот.

Калі ўстане ўсёго па адным Ад агітвушых армія І рот.

Калі ўстане ўсёго па адным Ад агітвушых армія І рот.

Калі ўстане ўсёго па адным Ад агітвушых армія І рот.

Калі ўстане ўсёго па адным Ад агітвушых армія І рот.

Калі ўстане ўсёго па адным Ад агітвушых армія І рот.

Калі ўстане ўсёго па адным Ад агітвушых армія І рот.

НАВАСЁЛ — БІБЛІЯТЭКА ІМЯ ЯКУБА КОЛАСА

Воск І адчыніліся дзверы новага палаца кнігі. Фундаментальная бібліятэка імя Якуба Коласа Акадэміі навук БССР пачала працаваць у новым, шматпавярховым, спецыяльна ўзвэдзеным для яе будынку.

Новы будынак бібліятэкі.

Ужо сам выгляд гмаху ўражае. Аўтар праекта архітэктар Леанід Гальдштэйн вырашыў знешні выгляд збудавання ў стылі І прастых ліній, усё падпарадкаваў эмацыянальна І зручнасці. Будова бібліятэкі першы ордэн Ляніна Мінскі будучы трэці.

Давайце ж пазнаёмімся з палацам кнігі.

Пакуе падымемца па лесвіцы, успомнім крыку гісторыю. Бібліятэка імя Якуба Коласа Існуе ўжо больш за 40 гадоў. Заснавана яна 16 лютага 1925 года пры Інстытуце Беларускай культуры, а пазней увайшла ў сістэму Акадэміі навук.

Дэ сепятнага года тулілася ў невялікіх пакочных галоўнага корпусу АН БССР. А кнігасховішча ўвогуле размяшчалася ў падавальным памешчанні. Чытальная зала складалася з двух невялікіх пакоу.

Цяпер жа бібліятэка мае адзінаццэ ваякіч чытальных залу з адкрытым доступам да даражымых кніжных фондаў. Сярод Іх галоўныя чытальныя залы — грамадскіх навук, філалогіі, фізіка-матэматычнай літаратуры, літаратуры па тэхніцы, біялогіі, зала перыядычных выданняў. У даражымых кніжных фондах гэтых чытальнаў сабрама самая новая літаратура па сучасных праблемах навук І тэхніцы, культуры І літаратуры. Калі ж што-небудзь не знаходзіцца ў даражымых фондах, праходзіць у залу даражэччэй Інфармацыйнай літаратуры. Тут 15 тысяч тэмой розных зыцы-слепедый, даражэччэй, слоўнікуў, Калі ж І тут вы не атрымаеце неабходнага, да вашых паслуг — асноўныя фонды бібліятэкі.

У бібліятэцы больш за паўтара мільёна экзэмпляраў кніг. Тут самы багаты ў распушліці збор замежнай невукавой І тэхнічнай літаратуры, багаты зборы адрэдаваных рэдкіх кніг, часопісаў, рукапісаў І дакументаў, пачыначы з 1533 года. Чытач можа атрымаць рэдкі даражэччэйны выданні класікаў марксізма-лэнінізма І вядных дэзэчюў рэвалюцыйнага І камуністычнага руху: рускія выданні «Капітала» Карла Маркса, другое рускае выданне «Пахо-

джання сямі, прыватнай уласнасці І дэжарыя» Ф. Энгельса, даражэччэйныя або прыжыццёвыя выданні пра У. І. Ляніна, матэрыялы па гісторыі рэвалюцыйнага руху ў Беларусі.

Патрэбную кнігу можна заказаць таксама па міжбібліятэчным абмену І міжнародны абмен І краіны. Працуе І міжнародны абмен І краіны. Працуе І міжнародны абмен І краіны. Працуе І міжнародны абмен І краіны.

Заказчы неабходную кнігу ці часопіс з фонду даражэччэйных кніг бібліятэкары. Працуе І міжнародны абмен І краіны. Працуе І міжнародны абмен І краіны. Працуе І міжнародны абмен І краіны.

Ужо сама назва перадае кантрастнасць кнігі, а калі гаварыць шырай — кантрастнасць веку, у які мы жывём:

Да часу слепа дрэмлечу, Трывожны сон Іх метамонах, Зямля ж, нібы Сікскіна мадонна, Даяцей сваіх прыносіць на руках.

Праблема жыцця І смерці — «гордзіць вузель», як вызначае яе сам аўтар, ключавая праблема кнігі. Разумеючы, што

нагружоны тонаю трашчу Здаецца шыкай сёння бамбавоў, — пазт, тым не менш, не забывае, чаго каштавалі нам гэтыя «цац-

Уладзімір Паўлаў. «Светашка». Вершы. Выдавецтва «Беларусь», 1967.

Словам, палац пабудаван І абсталяван на самым сучасным узроўні. Сустрэча з кнігай тут будзе для кожнага ваякіч рэдасцю.

А. ФУРС, супрацоўнік бібліятэкі імя Якуба Коласа АН БССР.

У залу даражэччэйна абамента.

САМЯРОД КНІГ

ДУМАЦЬ САМАСТОЙНА

Надаўна адліні сталы пазт шыра аджываць, сустрэчы — успершыю для сабе — купалаўска іяты радзі пра чалавечыя рукі, якія трымаюць сонца. Напісанна даўно, гэтыя радзі надалі такую сучаснасць сённяшняму ўбудоўню аб велічы І моцы чалавек, што ўспрымаюцца як пралог да вядомай кнігі «Чалавек» Одуардаса-Межаляйнаса.

Гэты факт прымушае задумацца на дзвюх прычынах. Першыя, мы недастаткова глыбока І грунтоўна ведаем класіку, яе Інтэр'ютацы «рэзервы».

На-другое, сапраўдна пазыі павіна быць прырачы — тоды І ў такім выпадку Іна забяспечыць сабе даўжэвечнасць.

Сказанае не траба разумець, Іяі заклік будаваць наватраныя замкі І насілачы Іх іспроўнямі Ідэалістычкі Істотамі, маляваць утопіі, пазабудзеныя рэальнага гісторычнага зместу.

Найдзіжэйшая задача мастака — з рухомай іштодзёнасці тварыць карціны, поўныя дынамікі І агню. Пакуль ж археолагам ухочу любавяцца застыла-амырэцывелымі формамі жыцця, а самі возьмем у дарогу паходно хваленняны, глыбокай перанаканнасці, што ад нашай справы залезыць лёс свету.

Надобная думка мжвоў прыходзіць, калі чытаеш «Светашка» — трэцію кнігу Уладзіміра Паўлава.

Ужо сама назва перадае кантрастнасць кнігі, а калі гаварыць шырай — кантрастнасць веку, у які мы жывём:

Да часу слепа дрэмлечу, Трывожны сон Іх метамонах, Зямля ж, нібы Сікскіна мадонна, Даяцей сваіх прыносіць на руках.

Праблема жыцця І смерці — «гордзіць вузель», як вызначае яе сам аўтар, ключавая праблема кнігі. Разумеючы, што

нагружоны тонаю трашчу Здаецца шыкай сёння бамбавоў, — пазт, тым не менш, не забывае, чаго каштавалі нам гэтыя «цац-

Уладзімір Паўлаў. «Светашка». Вершы. Выдавецтва «Беларусь», 1967.

Словам, палац пабудаван І абсталяван на самым сучасным узроўні. Сустрэча з кнігай тут будзе для кожнага ваякіч рэдасцю.

А. ФУРС, супрацоўнік бібліятэкі імя Якуба Коласа АН БССР.

кі ў мінулыя вайну, які дарага яны абыходзіцца сёння нашым в'етнамскім сябрам. І разуменне гэта не абстрактнае, а на-смычае І дзіцячымі ўражаннімі І, Іцверанымі наіраўнямі.

Шалест нейдонавых кодчакат шчаслівых дзючэч пазту нагадавае трыменне парашутнага Ішоўку савецкіх дэсантнікаў. Паэт не стараецца казырнуць арыганальнасцю абжыванна разнапалінавых рачуў. Не! Прыгядваючы бистраных хлопцаў, Ія думает пра тое, што

Кожны з неба ў пекла Ідэаць. Толькі ветрам аджываць, вядачь.

Паэт хоча вярнуць «песні ваяных гэтаў» — рамантыку паздзюў, рамантыку баратыбы за высока Ідэалаў, рамантыку рэвалюцыі. Ён не забывае, што І яе волжскія Іцверанні, І ў родным Замощыні — аднолькава дарага І маглмы. І піша працуды рэкліем:

Калі ўстане ўсёго па адным з тых маглаў, што утоў пазыі, — то тады стане ў краі мамі Волгы на тысячы тысяч быліч.

Сіцшаны боль, які бифордаў шнур, узрываецца ад дэтанцыі. Сённяшні неспакой у свеце яшчэ больш паглыбляе смутак пазта аб незваротных страхах. Ён занепакоены, каб новыя карціны не перавярнуць «стрыпы прыжыццёныя» зямлі, каб людзі «жылі заўсёды з розумам».

Незьяна не запомніць такую сцэнку з верша «Прата»: маленькі сын прасіць занятага бацьку працягнуць Ікаваю Іжыку І, калі той, спаслаўшы на неадкладныя справы, адмаўляе малому ў яго просьбе, хлопчык, дапытлівы І назіральны, як усё дзеці, з крыўдай гаворыць:

— Тата, ты жэдумаш усёго. А мне гаварыць — працуеш.

Калі б верш вычэрпываўся толькі гэтай размовай, псіхалагічна праўдывай І жыццёвай, мы б мелі толькі добрую мініяцю. Аўтар жа вядзе нас далей:

Жыццё, мой сын, пазнаюць спанвала,

Калі б верш вычэрпываўся толькі гэтай размовай, псіхалагічна праўдывай І жыццёвай, мы б мелі толькі добрую мініяцю. Аўтар жа вядзе нас далей:

Жыццё, мой сын, пазнаюць спанвала,

Калі б верш вычэрпываўся толькі гэтай размовай, псіхалагічна праўдывай І жыццёвай, мы б мелі толькі добрую мініяцю. Аўтар жа вядзе нас далей:

Жыццё, мой сын, пазнаюць спанвала,

Калі б верш вычэрпываўся толькі гэтай размовай, псіхалагічна праўдывай І жыццёвай, мы б мелі толькі добрую мініяцю. Аўтар жа вядзе нас далей:

Жыццё, мой сын, пазнаюць спанвала,

Калі б верш вычэрпываўся толькі гэтай размовай, псіхалагічна праўдывай І жыццёвай,

